RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 72.292 van 9 maart 1998
in de zaak A. 75.979/IX-673.

In zake : XXXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VAN STATE,

Gezien het verzoekschrift dat op 9 oktober 1997 namens XXXX ingediend werd door haar raadsman E. BREWAEYS, advocaat te Brussel, om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie van 3 september 1997 houdende beëindiging van de gerechtelijke stage van verzoekster op 30 september 1997, beslissing die op 30 september 1997 werd bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 december 1997;

Gehoord het verslag van de Eerste voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoekster wordt bij ministerieel besluit van 15 september 1994 benoemd tot gerechtelijk stagiair voor een termijn van drie jaar ingaand op 1 oktober 1994.

Deze stage verloopt luidens artikel 259quater van het Gerechtelijk Wetboek in drie stadia : van de 1ste tot de 15de maand, bij een parket, met inbegrip van een maand in een administratieve dienst ervan, van de 16de tot de 21ste maand, in een strafinrichting, een politiedienst, een kantoor van een notaris of een gerechtsdeurwaarder of in een juridische dienst van een openbare economische of sociale instelling en van de 22ste tot de 36ste maand, in één of meer kamers van een rechtbank met inbegrip van een maand in één of meer griffies.

1.2. De stageverslagen over de eerste twee periodes van verzoeksters stage zijn gunstig.

1.3. Verzoekster is afwezig vanaf 9 april 1996 tot 22 juli 1996 wegens zwangerschap.

1.4. Op 1 augustus 1996 begint zij het derde deel van de stage in de zetel van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Op 24 februari 1997 brengt de procureur des Konings te Gent de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent op de hoogte van een aantal gedragingen van verzoekster bij de uitoefening van haar functie die hij kwalificeert als misplaatst, totaal belachelijk en ongepast. Hij merkt verder op dat ook toen verzoekster op zijn parket stage liep reeds bleek dat haar integratie binnen de werkgroep niet zo schitterend was, dat zij moeilijk kritiek kon aanvaarden en overkwam als een persoon met een hoge dunk van zichzelf. Zij laat niet na er op te wijzen dat zij de magistratuur is binnengekomen via objectieve examens en niet door politieke tussenkomsten en aarzelt niet te insinueren dat alle magistraten die benoemd zijn vo,'o,'r de wet op het beroepsexamen, beneficiarissen zijn van zuivere politieke benoemingen en dat er soms ernstig kan getwijfeld worden aan hun juridische kennis. Leidde de misplaatste houding van superioriteit vanwege verzoekster toentertijd niet tot een negatief advies omdat kon worden verondersteld dat zij met de tijd rijper van geest zou worden, dan bewijzen de huidige feiten het tegendeel, zo stelt hij. Hij besluit dat haar kritiek, haar totaal gebrek aan zelfbeheersing, haar gedragingen die getuigen van ieder gebrek aan de meest elementaire beleefdheid, haar miskenning van iedere objectief-algemeen geldende maatschappelijke levensvisie haar totaal ongeschikt maakt voor de magistratuur en vraagt dat het

adviescomité zou worden samengeroepen om aan de Minister van Justitie het einde van haar stage voor te stellen.

1.5. Op 26 februari 1997 schrijven de twee stagemeesters voor het derde deel van verzoeksters stage een gezamelijke brief aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent waarbij zij hun grote bezorgdheid uitdrukken over een zinvolle voortzetting van de gerechtelijke stage van verzoekster. Hun eigen ervaringen en deze van collega's doen hen twijfelen of de algemene fysische en/of psychische toestand van verzoekster haar nog in staat stelt om nog op een bevredigende wijze te functioneren als gerechtelijk stagiair.

1.6. Ingevolge deze nota's vraagt het adviescomité op 5 maart 1997 een omstandig verslag aan de beide stagemeesters.

1.7. In een tussentijds verslag van 15 maart 1997 schrijft de tweede stagemeester, dat de opleiding van verzoekster tijdens de maanden september en oktober globaal genomen bevredigend verliep maar dat het tempo van verzoekster niet hoog ligt zodat de vraag rijst of zij de werkdruk die op een rechter in een rechtbank weegt wel zal aankunnen, dat verzoekster soms een te groot of zelfs uitsluitend belang hechtte aan de sociale dimensie van de zaak terwijl zij vaak grote moeite had om juridisch te redeneren en te analyseren en dat zij soms op de zitting spontaan zelf vragen stelde aan de advocaten waardoor zij soms de indruk geeft van vooringenomenheid.

1.8. Bij het heropnemen van haar stage na een ziekteverlof eind januari begint verzoekster een zeer afwijkend gedrag te vertonen, met als hoogtepunt totaal ongepaste interventies bij een kort gedingzaak waarna de stagemeester haar aanraadt zich medisch te laten verzorgen

waardoor verzoekster wegens ziekte afwezig is gedurende een week. Vanaf 1 januari 1997 is verzoeksters productiviteit, zo stelt hij nog, minimaal zodat sommige haar toevertrouwde dossiers moesten worden teruggevraagd.

1.9. Op 24 april 1997 dient ook de eerste stagemeester een verslag in over verzoeksters stage. Zij stelt dat haar herhaaldelijk de labiele persoonlijkheid van verzoekster is opgevallen, dat verzoekster te laat aan de voorbereiding van de zittingen begint, zodat zij niet steeds alle dossiers heeft gelezen, en tijdens de beraadslagingen meermaals opviel door autoritair optreden en ongepaste tussenkomsten, wat door de reacties binnen de rechtbank over verzoeksters optreden wordt bevestigd. Ook worden de projecten die zij moest maken steeds op het laatste nippertje ingediend zodat de uitspraak diende uitgesteld. De stagemeester merkt op dat zij verzoekster herhaaldelijk de les heeft gelezen en dan te horen kreeg dat alles te wijten was aan een postnatale depressie waarvoor zij in behandeling was. Eerlijkheidshalve, zo stelt zij nog, moet ik eraan toevoegen dat verzoekster kalmer was op de laatste zittingen. Zij meent toch niet anders te kunnen besluiten dan dat verzoekster niet geschikt is om vooralsnog langer te functioneren als gerechtelijk stagiair bij de rechtbank.

1.10. Op 30 april 1997 komt het adviescomité samen teneinde zich uit te spreken over de noodzaak om aan de Minister van Justitie voor te stellen verzoekster in toepassing van artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, uit de gerechtelijke stage uit te sluiten. Met verwijzing naar de verslagen van de beide stagemeesters en van de procureur des Konings te Gent stelt het comité eenparig vast dat dient getwijfeld te worden aan de geschiktheid van verzoekster om op een bevredigende wijze te functioneren als gerechtelijk stagiair. Dit besluit wordt als volgt gemotiveerd :

"Het adviescomité stelt unaniem dat dient getwijfeld te worden aan de geschiktheid van mevrouw XXXX om op een bevredigende wijze te functioneren als gerechtelijk stagiair.
Zij heeft gedurende de laatste maanden (sedert 1 augustus 1996) van de door haar doorlopen stage blijk gegeven van een totaal gebrek aan zelfbeheersing. Haar gedragingen getuigen van gebrek aan de meeste elementaire vormen van beleefdheid.
Tijdens haar diverse tussenkomsten heeft zij herhaaldelijk blijk gegeven van miskenning van de verplichting tot terughoudendheid en objectiviteit die bij het uiten van een standpunt, ook door een toekomstige magistraat, noodzakelijkerwijze moet worden in acht genomen.
Haar labiele persoonlijkheid, de aard van haar tussenkomsten en haar eerder zwakke prestaties tonen aan dat mevrouw XXXX niet beschikt over de nodige capaciteiten om haar stage met gunstig gevolg verder te doorlopen, noch om uit te groeien tot een evenwichtig, onpartijdig, bedachtzaam en gezagvol magistraat".

Het comité is dan ook van oordeel dat verzoekster niet langer geschikt is haar stage verder te zetten en beslist aan de Minister van Justitie voor te stellen verzoekster in toepassing van artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, uit de gerechtelijke stage uit te sluiten.

1.11. Dit voorstel wordt op 30 april 1997 betekend aan verzoekster die overeenkomstig artikel 259ter, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek beschikt over tien dagen om haar opmerkingen aan het comité voor te leggen en te vragen gehoord te worden, in voorkomend geval bijgestaan door een raadsman.

1.12. Op 7 mei 1997 deelt verzoekster langs haar raadsman om haar opmerkingen mee aan het comité. Zij trekt de objectiviteit van de beschouwingen die het comité te haren opzichte maakt niet in twijfel maar legt de nadruk op het feit dat ze veroorzaakt zijn door een postpartumdepressie. Zij vraagt om door het comité te worden gehoord maar vraagt dat dit zou worden uitgesteld

totdat haar ziekteverlof, op 31 mei 1997, afgelopen is. Zij voegt er een medisch attest bij waarin wordt verklaard dat zij lijdt aan genoemde depressie maar dat dit een verschijnsel is dat meestal volledig regresseert al dan niet met medicatie en dat verzoekster ondertussen al aan de beterhand is.

1.13. Verzoekster is dan met ziekteverlof tot 31 augustus 1997.

1.14. Op 7 juli 1997 schrijft de raadsman van verzoekster de Minister van Justitie aan. Hij legt uit dat hij overweegt, maar terzake nog niets heeft beslist, te vragen om verzoeksters stage te schorsen maar dat hij, bij gebrek aan voorgaande, geen zicht heeft op de gevolgen van een dergelijke schorsing voor verzoeksters administratieve toestand. Hij stelt uitdrukkelijk dat zijn vraag eigenlijk dubbel is : 1. Zou een dergelijke vraag tot schorsing door de minister positief worden geëvalueerd ? 2. Welke zouden de gevolgen ervan zijn inzonderheid op het vlak van de sociaalrechtelijke toestand van verzoekster ?

1.15. Op 3 september 1997 deelt de Minister van Justitie aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent mee dat hij na grondig onderzoek van het dossier en na rijp beraad het opportuun acht de stage van verzoekster te laten aflopen op 30 september 1997 en dat hij bijgevolg geen toepassing wenst te maken van de mogelijkheid tot verlenging van de stage voorzien in artikel 259quater, § 4, laatste lid van het Gerechtelijk Wetboek.

1.16. Verzoekster neemt op 12 september 1997 kennis van deze beslissing en reageert in een brief van 15 september 1997 aan de Minister van Justitie. In deze brief schrijft ze verbaasd te zijn over die beslissing omdat zij in de mening verkeerde dat ze eerstdaags zou worden

opgeroepen om gehoord te worden door het adviescomité omtrent haar verzet tegen het advies tot uitsluiting van de stage en dat zij ook door de minister zou worden gehoord alvorens deze zijn beslissing zou nemen. Zij vindt het bevreemdend dat zij op geen enkel ogenblik werd gehoord, terwijl de wet voorziet dat zowel in verband met de uitsluiting als de niet-benoeming de betrokkene wordt gehoord. Zij vraagt de Minister te willen terugkomen op zijn beslissing en haar eerst te horen alvorens een nieuwe beslissing te nemen.

1.17. Op 25 september 1997 komt het adviescomité opnieuw samen teneinde verzoekster te horen in verband met de opmerkingen die ze formuleerde met betrekking tot het advies van 30 april 1997.

1.18. Verzoekster wordt gehoord, bijgestaan door haar raadsman die laat opmerken dat het comité niet rechtsgeldig is samengesteld nu twee stagemeesters niet aanwezig zijn. Het comité blijft evenwel bij zijn standpunt. Het merkt op dat in het door verzoekster voorgelegde medische attest wordt gesteld dat mits adequate inname van de voorgeschreven medicatie en regelmatige verdere begeleiding een normaal functioneren van verzoekster kan bekomen worden en besluit dat "nu niet met absolute zekerheid kan worden gesteld dat de gedragsproblemen van tijdelijke aard waren en uitsluitend konden worden toegeschreven aan een ziektetoestand, en, in bevestigend geval, dat deze toestand voorgoed heeft opgehouden te bestaan, (...) Mevrouw XXXX, die tenminste 12 maand stage heeft doorlopen, niet langer geschikt kan worden geacht haar stage verder te zetten". Het comité adviseert dan ook verzoekster uit te sluiten uit de gerechtelijke stage.

1.19. Op 30 september 1997 antwoordt de Minister van Justitie op verzoeksters brief van 15 september. Hij

schrijft dat het comité op 25 september 1997, na verzoekster te hebben gehoord, opnieuw voorgesteld heeft haar uit de stage uit te sluiten maar dat dit, gezien haar stage ondertussen afgelopen is, geen zin meer heeft. Evenwel ziet hij zich op basis van de motivering van het genoemde advies verplicht zijn beslissing van 3 september te handhaven, zo stelt hij. Hij stipt ook aan dat de wet geen expliciete mogelijkheid om gehoord te worden door de Minister van Justitie voorziet in verband met de beslissing tot niet-hernieuwing of niet-benoeming en is van mening dat verzoeksters recht op verdediging voldoende werd gerespecteerd nu zij en haar raadsman werden gehoord door het comité.

1.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat door een eerste beslissing van 3 september 1997 besloten werd tot het aflopen van de stage van verzoekster op 30 september 1997 en geen verlenging ervan met toepassing van artikel 259quater, § 4, laatste lid, van het Gerechtelijk Wetboek toe te staan; dat in een tweede beslissing na willig beroep van verzoekster genomen met verwijzing naar een inmiddels verleend nieuw advies van het adviescomité, dat tussengekomen is na verzoekster gehoord te hebben en na onderzoek van de door haar verstrekte gegevens, dezelfde maatregel genomen wordt; dat deze beslissing van 30 september 1997 echter niet om de aangegeven redenen - het nieuw onderzoek, de nieuwe gegevens en de gewijzigde redengeving - geen bevestiging is van de eerste beslissing van 3 september 1997;

2. <u>Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing</u>.

2.1.1. Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing

kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 259ter en 259quater van het Gerechtelijk Wetboek ervan uitgaande dat een gerechtelijk stagiair enkel kan worden ontslagen om de in die artikelen vermelde redenen, namelijk door uitsluiting uit de stage wegens professionele ongeschiktheid of wegens wangedrag of herhaalde ongerechtvaardigde afwezigheden, en dat de beëindiging van de stage en de niet-verlenging ervan niet is voor-zien in het statuut;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij van haar kant stelt dat artikel 259quater, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de stage een duur heeft van drie jaar en dat bijgevolg de bestreden beslissing noch een afzetting noch een uitsluiting of een ontslag is, maar de loutere mededeling dat de gerechtelijke stage van verzoekster, conform de wettelijke bepalingen ter zake, beëindigd is op 30 september 1997;

2.2.3. Overwegende dat verzoekster ervan uitgaat dat de gevolgde wijze van ontslag, dat haar is verleend, niet voorkomt in het statuut van de gerechtelijke stagiairs en dat aldus de bestreden beslissing geen rechtsgrond heeft; dat de verwerende partij van haar kant stelt dat er eigenlijk geen rechtscheppende beslissing is en dat de minister niets anders heeft gedaan dan mededelen wat uit de wet zelf volgt;

2.2.4. Overwegende dat de verwerende partij uitdrukkelijk beslist heeft de stage van verzoekster te laten aflopen zonder verlenging of benoeming; dat de stagiair na het beëindigen van de stage in de regel wordt benoemd in een betrekking waarvoor hij of zij postuleert of dat de

stage wordt verlengd teneinde een latere benoeming mogelijk te maken; dat nu de minister mededeelt dat hij de stage laat aflopen en niet verlengt, hij meteen beslist verzoekster niet te benoemen;

2.2.5. Overwegende dat verzoekster ook niet "ontslagen" is in de zin van artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek omdat alsdan een voortijdige beëindiging van de stage wordt bewerkstelligd; dat uit artikel 259quater van het Gerechtelijk Wetboek volgt dat het ambt van gerechtelijk stagiair een afzonderlijk ambt is waartoe een bijzonder examen toegang geeft en waarin de geslaagde voor drie jaar, de verlenging met het oog op een benoeming tot magistraat buiten beschouwing gelaten, kan benoemd worden; dat de gerechtelijk stagiair geen magistraat is en ook niet als stagiair benoemd wordt in een openstaand ambt van magistraat; dat hij tot magistraat wordt benoemd indien en in zover er vacante betrekkingen zijn; dat het adviescomité op het einde van de stage een advies uitbrengt over de stagiair; dat artikel 259quater, § 4, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat indien de stageverslagen het comité ertoe brengen een ongunstig advies te geven, de stagiair door het comité wordt gehoord;

2.2.6. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat omtrent een stagiair na de volledige stage te hebben doorlopen een negatief advies kan uitgebracht worden, wat de minister er kan toe brengen hem niet voor benoeming voor te stellen; dat de stagiair alsdan niet wordt ontslagen in de zin van artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, maar dat zijn stage beëindigd is en geen benoeming tot magistraat volgt; dat het eerste middel niet ernstg is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel stelt dat zij overeenkomstig artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek moest worden gehoord door

het adviescomité en door de minister en dat dit niet is gebeurd en meer algemeen dat zelfs indien dit artikel niet van toepassing zou zijn volgens haar het algemeen beginsel van de hoorplicht moest in acht genomen worden omdat tegen niemand een ernstige maatregel mag worden genomen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan aantasten, zonder dat hij de kans heeft gekregen zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing niet het ontslag of de uitsluiting van verzoekster betreft en dat bijgevolg de hoorplicht door het adviescomité en door de minister zoals voorgeschreven in artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek niet van toepassing is; dat meer algemeen geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat de betrokkene moet worden gehoord alvorens de Minister van Justitie beslist de stage al dan niet te verlengen; dat steeds volgens de verwerende partij de beslissing tot niet-verlenging van de stage niet kan gekwalificeerd worden als een "ernstige maatregel die steunt op iemands persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten" gezien de wettelijke beperking van de gerechtelijke stage tot drie jaar, het feit dat een gerechtelijke stage nooit een benoeming als magistraat kan waarborgen en dat een verlenging van de gerechtelijke stage slechts een mogelijkheid is en geen recht in hoofde van de stagiair is;

3.2.4. Overwegende dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het door het adviescomité over verzoekster uitgebrachte oordeel; dat de verwerende partij immers in haar brief van 30 september 1997 (1.14.) stelt : "Op basis echter van de motiveringen opgesomd in het proces-verbaal van het adviescomité van 25 september 1997 (...) zie ik mij

nochtans verplicht mijn beslissing van 3 september 1997 te handhaven";

3.2.5. Overwegende dat, uit het onderzoek van het eerste middel is komen vast te staan dat verzoekster niet werd "ontslagen" door haar uit de stage te sluiten, procedure voorzien en geregeld door artikel 259quater, § 4, vijfde en zesde lid, juncto artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, zodat de procedureregels met betrekking tot ontslag ingevolge uitsluiting uit de stage dan ook niet van toepassing waren;

3.2.6. Overwegende dat verzoekster wel moest worden gehoord door het adviescomité, overeenkomstig artikel 259quater, § 4, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, wat ook gebeurd is; dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen doen gelden omtrent de negatieve beoordeling van haar stage, wat in wezen het essentiële is, ongeacht dan of dat horen betrekking heeft op de procedure tot uitsluiting dan wel op de beëindiging van de stage; dat ook het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste onderdeel van haar derde middel aanvoert dat het adviescomité onregelmatig was samengesteld toen verzoeksters beroep tegen het eerste advies werd behandeld omdat de twee stagemeesters in strijd met de bepalingen van artikel 259ter, § 3, 5°, van het Gerechtelijk Wetboek geen deel uitmaakten van het comité; dat zij in het tweede onderdeel van het derde middel de schending aanklaagt van de bepalingen van de artikelen 2 en 779 van het Gerechtelijk Wetboek ervan uitgaande dat het adviescomité op een andere manier was samengesteld op 25 september 1997 toen het over verzoeksters bezwaar adviseerde dan toen het op 30 april 1997 zijn eerste advies verleende;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij, wat het eerste onderdeel betreft, antwoordt dat het niet de procedure is die opgestart is door het adviescomité die tot de bestreden beslissing heeft geleid, dat de aanwezigheid van de stagemeesters niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en dat zij zich aansluit bij het standpunt dat het adviescomité zelf in dat verband heeft ingenomen, namelijk dat de eerste periode van de gerechtelijke stage, waarvoor de heer PAUWELS stagemeester was, niet meer ter discussie staat enerzijds en dat de heer DEENE wettig verhinderd was en zijn afwezigheid niet heeft verhinderd dat kon kennis genomen worden van de door hem opgestelde documenten; dat, wat het tweede onderdeel betreft, de verwerende partij meent dat de artikelen 2 en 779 van het Gerechtelijk Wetboek niet van toepassing zijn op de adviezen van het adviescomité daar die niet kunnen worden beschouwd als een rechtspleging in de zin van artikel 2 van het Gerechtelijk Wetboek nu het comité geen uitspraak doet over subjectieve rechten en het advies niet kan ondergebracht worden in het objectief contentieux;

3.3.3. Overwegende dat artikel 259ter, § 3, 5°, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de stagemeesters deel uitmaken van het adviescomité indien het comité een verslag moet geven over een gerechtelijk stagiair overeenkomstig artikel 259ter, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek dat betrekking heeft op het advies tot uitsluiting van de stage; dat nu verzoekster niet werd uitgesloten van de stage in de zin van die bepaling het in het genoemde artikel 295ter, § 3, 5°, van het Gerechtelijk Wetboek substantiële vormvoorschrift niet van toepassing is; dat het eerste onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

3.3.4. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van dat middel betreft, de bepalingen van artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek betrekking hebben op gerechtelijke procedures, terwijl de procedure van artikel 259quater van

het Gerechtelijk Wetboek een administratieve procedure is die niet van jurisdictionele aard is; dat het tweede onderdeel van het derde middel evenmin ernstig is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster in haar vierde middel doet gelden dat de formele motiveringsplicht werd geschonden daar de bestreden beslissing zoals ze haar werd ter kennis gebracht, niet aangeeft op welke gronden juridisch tot een beëindiging van de stage kon worden besloten noch welke feitelijke omstandigheden die beëindiging rechtvaardigden;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing wel degelijk een verwijzing bevat naar de juridische en feitelijke elementen die de beslissing schragen en dat verzoekster zich niet kan beroepen op de schending van de motiveringsplicht nu zij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, omdat zij immers in kennis gesteld werd van het advies van het comité van 30 april 1997;

3.4.3. Overwegende dat de verwerende partij haar beslissing van 30 september 1997 heeft gemotiveerd door te verwijzen naar de motieven die zijn vervat in het advies van 25 september 1997 van het adviescomité, dat verzoekster dit advies kende zodat zij ook de motieven daarover kende, wijl dit advies haar op 26 september 1997 was betekend; dat het niet vermelden van de juridische grondslag alleen dan tot nietigverklaring moet leiden indien de ontstentenis ervan verzoekster zou hebben geschaad;

Overwegende dat uit de in casu aangevoerde middelen, meer bepaald het eerste middel, duidelijk blijkt dat verzoekster wist welke reglementering van toepassing was; dat verzoekster niet werd geschaad door het feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk naar de

toegepaste wetsbepalingen werd verwezen; dat het vierde middel niet ernstig is;

3.5.1. Overwegende dat verzoekster in het vijfde middel de schending opwerpt van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat inzake uitsluiting van de gerechtelijke stagiairs wegens professionele ongeschiktheid een procedure van bezwaar wordt voorzien en een opzeggingstermijn, terwijl deze waarborgen niet bestaan met betrekking tot de beëindiging van de stage;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij van oordeel is dat de vermeende ongelijke behandeling niet voortvloeit uit de bestreden beslissing maar wel uit de wettelijke bepalingen zelf en dat de Raad van State niet bevoegd is om na te gaan of een wettelijke bepaling al dan niet strijdig is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel; dat zij in ondergeschikte orde meent dat er geen sprake is van een ongeoorloofde ongelijke behandeling, omdat de uitsluiting en de beëindiging van de stage twee verschillende zaken zijn; dat de uitsluiting wegens professionele ongeschiktheid een maatregel is die genomen kan worden op initiatief van het adviescomité, terwijl de beëindiging van de gerechtelijke stage daarentegen het loutere gevolg is van de uitdrukkelijke wetsbepalingen die de duur van de gerechtelijke stage vaststelt op 3 jaar; dat zij dan ook meent dat zo er bij een tuchtmaatregel ter bescherming van de rechten van verdediging voorzien wordt dat het advies aan de betrokkene wordt meegedeeld en dat deze er zich kan tegen verweren en kan gehoord worden, terwijl dit niet moet worden voorzien bij de beëindiging van de stage daar de stagiair weet dat de gerechtelijke stage slechts een beperkte duur heeft en geen recht op een benoeming in de magistratuur doet ontstaan;

3.5.3. Overwegende dat het gelijkheidsbeginsel alleen dan geschonden wordt wanneer de twee betrokken situaties, uitsluiting tijdens de stage en niet-benoeming na afloop van de stage, als gelijke toestanden kunnen worden beschouwd;

3.5.4. Overwegende dat een gerechtelijk stagiair benoemd wordt voor een termijn van drie jaar, dat hij na verloop van die stageperiode, indien hij geschikt geacht wordt en indien er een vacature is, benoemd kan worden tot magistraat; dat zo de benoeming tot magistraat in de lijn van de verwachtingen ligt, daaromtrent geen zekerheid bestaat en ook geen recht op benoeming; dat de stagiair gelet op die gegevens er rekening moet mee houden dat hij zonder meer zonder betrekking kan vallen;

Overwegende dat ontslag door uitsluiting gebeurt tijdens de looptijd van de stage om ernstige redenen en leidt tot een voortijdige beëindiging van de stage, eer de drie jaar van de stage verlopen zijn; dat daaromtrent en meteen de uitsluiting van enige benoeming als magistraat volgt;

3.5.5. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt, dat beide situaties volledig verschillend zijn naar conceptie en gevolgen, zodat het middel gesteund op de schending van het gelijkheidsbeginsel niet ernstig is;

3.6.1. Overwegende dat aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecordineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart 1900 achtennegentig, door :

de H. G. BAETEMAN, eerste voorzitter van de Raad van State,
Mevr. S. DOMS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **G. BAETEMAN.**